

Ingmar Bergman

Ingmar Bergman, švedski pozorišni i filmski reditelj, scenarista i producent, dramski pisac (14.07.1918. – 30.07. 2007).

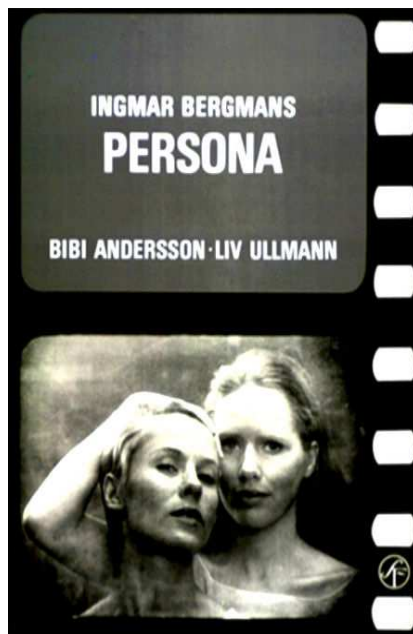
Sin luteranskog sveštenika, već je od najranijeg uzrasta bio izložen uticaju religije i filozofske kontemplacije. Kao dete pokazivao je poseban interes za književnost, pozorište i kinematografiju.

U sedmoj godini dobio je na poklon minijaturno pozorište lutaka i „čarobnu lampu” za projektovanje živih slika, što je za njega predstavljalo događaj od prvorazrednog značaja. Dve godine pre upisa na Univerzitet u Stokholmu, 1937, video je predstavu Strindbergove drame Igra snova, koja se pokazala presudnom za njegov umetnički život i put. Još kao student učestvovao je u pozorišnom životu univerziteta, kao dramaturg, reditelj i pisac. Godina 1944. je posebno značajna za njegovu karijeru. Njegov prvi filmski scenario Mučenje realizovao je tada najčuveniji švedski reditelj A. Sjeberg, a sam Bergman je postao direktor dramskog pozorišta u Helsingborgu. Već prvi njegov film Kriza, 1945, pokazao je da Bergmana ne zanimaju popularnost i komercijalni uspeh, da njegovo shvatanje filma premašuje okvire komercijalne kinematografije, i tematskom služenošću i formalnom nekonvencionalnošću. U toj prvoj fazi njegove filmske karijere (do 1950) ističe se film Zatvor – diskusija o etičkim problemima i filozofskim pitanjima koja će postati Bergmanova opsesija u toku čitavog daljeg stvaralaštva.

Sedmim pečatom, 1956, Bergman je skrenuo pažnju na sebe i svetske kritike i intelektualne publike. Ovaj film je konačno uobličio Bergmanov rediteljski stil a autor se njime uvrstio u najznačajnije filmske reditelje, dok je njegov kult među mladim intelektualcima – ljubiteljima filma kao umetničkog medija dostigla vrhunac.

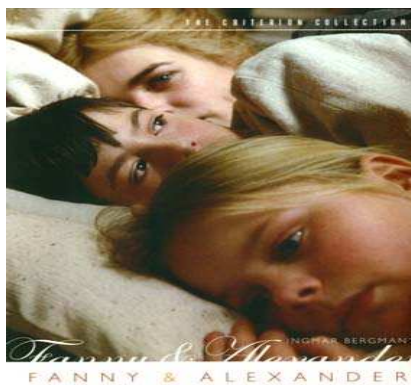

Filmovi iduće faze, koji Bergmanu definitivno osiguravaju ugled jednog od najsloženijih stvaralaca psihološkog filma uopšte, na dramatičan način obrađuju tematiku traganja za vlastitim identitetom i smislom života, posebno istraživanje graničnog područja između zbilje i privida, uporišta u svakodnevici i duhovnom životu, odnosa prema smrti, veri i ljubavi i nepotpunosti i nemogućnosti komunikacije među ljudima. (Lice, 1958, Devičanski izvor, 1959, Kroz tamno ogledalo, 1960, Pričesnici, 1962, Tišina, 1963, Persona, 1966).

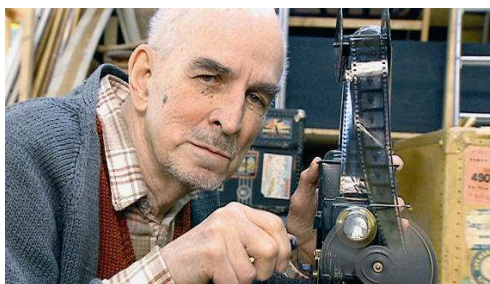

Problematika duševnih kriza dominira i u svim daljim Bergmanovim filmovima, naročito u filmu Vučje doba, 1968, Sramota, 1968, Strast 1969, i Krici i šaputanja, 1972).

Poslednje film mu je Fani i Aleksandar, 1982. godine.

Bergman je više puta istakao da ga film zanima jedino kao sredstvo umetničkog izražavanja unutrašnjih vizija, snova, i psiholoških frustracija. Kao umetnik Bergman je među retkim filmskim rediteljima koji su izvojevali skoro apsolutnu slobodu stvaranja. Dobitnik je tri Oskara, 1960,1961,1964. Uzor je mnogim rediteljima, između ostalih i Vudiju Alenu, koji za njega smatra da je najveći reditelj svih vremena.

Maja Šahović

[Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported](#)

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work
- to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
 - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
 - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
 - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.